

Beligojka prikima.

„Kaj si dejal?“ zavrišči Maruša in plane proti njemu. Oči so se ji bliskale jezno, da je kar pihala.

„Ta tvoja Rezika, to zmenè, nikoli ne bode žena Ivanova!“

„Ne? Ha-ha-ha! Bomo videli!“

Zloben smeh spači Marušin obraz, potiplje si žep in pogleda skrinjo, v kateri je bil zaprt testament.

„Ženo si bode že sam izbral.“

„Misliš? ha-ha-ha!“ Maruša se zravnja, kakor zmagovavka, in zadovoljnost se razlije po njenem obrazu.

„Ej, kako bode še naša Rezika dobra!“

Z zavestjo je to izgovorila, ozrla se pomilovalno po obeh in je šla ven.

„Kaj si še ne izmisli, ta baba!“ pravi on.

„Jej! Jej! Taka naj bi bila najina sinaha! Jej! Jej!“

„Ako bi bilo po njenem! To je dobro, da je Ivan gospodar! Drugače bi ne mogel več prebivati tukaj.“

„I, seveda ne! Sedaj bode pa že lahko stopil na noge.“

„O, jaz že ne bodem pustil, da bi ga Maruša dražila. Ako bi rada sestrino hčer omožila, ponudi naj jo drugemu, za našega Ivana ni, saj si videla, kakšna je.“

„Meni ni bila prav nič všeč.“

„Tako podrešetovje? Ostala je — in teta Maruša bi jo sedaj rada obesila našemu fantu. Dobra tetka si bode morala poiskati že družega. Ivan ni namenjen tej rožici!“

Perica.

Po narodnem motivu.

Hladna voda Bistrica,
kje je tista deklica?
Belo je perilo prala,
gledala se v tebi zala.
Švignila je ribica
mimo nje postrvica,
pa se deva je zganila
pa perilo izpustila . .

Plaval, plaval robček bel
je po Bistrici vesel,
a tam doli, tam za jezom
fantič mlad ga je ujel.

Prala, prala deklica,
pesmico zapela:
„Oj, ti voda Bistrica,
robček si mi vzela!
Mamica me kregala
noč in dan bo stara:
„Kaj si zopet delala,
robček si zaprala!“
Morda pa ga našel bo
in nazaj prinesel kdo:
njega bi ljubila,
ž njim se zaročila“ . .

Slišal doli fantič mlad
deklico je peti,
robček si je djel za vrat,
leta jel si šteti.
Pa postopi k deklici,
lepi, kakor rožici:
„Mene, deklica, ljubila,
z mano bi se zaročila?“ . .

Robček mu z vratú je vzela
deklica in zarudela,
nežno dala mu rokó,
dala srcece zvestó . .

E.

Vrbi žalujki.

Kaj veje povešaš mi, vrba žalujka,
zakaj se po listih ti solze blesté?
Li čutiš, da v zemlji tu naši si tujka,
po domu ti dragem zdihuje srcé?

Kot tožna pregnanka samevaš med grobi,
na kraju se žalnem še tožnejša zdiš;
ko gledam te v tihi jesenski žalobi,
turobne ti čute mi v prsih budiš.

O vrba žalujka! enak sem jaz tebi:
na zemlji viharji sem tujec povsod,
in duh moj žaluje po domu, po nebi,
da često, oh često želim si odtod . .

J. O. Golobov.